

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้วิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ ซึ่งสรุปผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ
2. ทักษะการเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ
3. เจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุรุประชาสรรค์ อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา 2552 ที่เรียนวิชาเขียนแบบ จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) เฉพาะผู้ที่เลือกเรียนวิชาเขียนแบบ และสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน ซึ่งกลุ่มควบคุมจัดการเรียนรู้

แบบปกติ และกลุ่มทดลองจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยการแบ่งกลุ่มแบบความสามารถ กลุ่มละ 2 คน โดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี ด้วยการแบ่งกลุ่มเก่ง และกลุ่มอ่อนกลุ่มละ 15 คน จับคู่คนเก่งสุดคู่กับคนอ่อนสุดตามลำดับ จำนวน 15 กลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เก็บข้อมูล ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 7 แผน เวลา 14 ชั่วโมง
2. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 7 แผน เวลา 14 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ มีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.40 - 0.75 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.30 - 0.60 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.865
4. แบบทดสอบภาคปฏิบัติ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและออบลิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00
5. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแบบของลิเคอร์ท เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 2.32 - 5.81 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.840

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าวิจัยดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้

1. ดำเนินทดลองการจัดการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง
2. ทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
3. ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้จัดการเรียนรู้เองทั้งสองกลุ่ม ในเนื้อหาเดียวกัน ใช้เวลาเท่ากัน ดังนี้
 - 3.1 กลุ่มทดลอง จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 3.2 กลุ่มควบคุม จัดการเรียนรู้แบบปกติ
4. เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ตามกำหนดแล้ว ทำการทดสอบหลังเรียนกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบภาคปฏิบัติ และทำการวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ

5. นำผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบภาคปฏิบัติ และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม นำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริก และภาพออบลิก ของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้สถิติ t-test independent

2. เปรียบเทียบทักษะการเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิก ของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้สถิติ t-test independent

3. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริก และภาพออบลิก ของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้สถิติ t-test independent

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ทักษะการเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบผลการจัดการเรียนรู้วิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติ ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริกและภาพออบลิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการจัดการเรียนรู้โดยยึดนักเรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ได้ช่วยเหลือกัน เรียนรู้ด้วยกันแบบตัวต่อตัว ทำให้นักเรียนมีความใกล้ชิดสนิทสนม กันเคย ไม่อาย กล้าซัก กล้าถาม ในสิ่งที่ไม่รู้ ไม่เข้าใจ นักเรียนที่เก่งจะเข้าใจคำสอนของครูได้ดี แล้วถ่ายทอดเป็นภาษาพูดของนักเรียนอธิบายให้เพื่อนเข้าใจได้ตลอดเวลา ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน ทำให้เกิดความเข้าใจได้ดี มีความกระตือรือร้นสนใจในการเรียนรู้ ดังที่ จินดา อยู่เป็นสุข (2545, หน้า 11-28) กล่าวถึงการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อนว่า นักเรียนอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน ภาษาที่ใช้สื่อสารกันจะสื่อความเข้าใจได้ดีกว่าครู นักเรียนผู้สอนจะมีความรู้แม่นยำและคงทนมากขึ้น นักเรียนผู้ได้รับความช่วยเหลือจะเข้าใจบทเรียนมากขึ้น เพราะกล้าซักถามและมีเพื่อนช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด ซึ่งครูคนเดียวจะดูแลและช่วยเหลือนักเรียนได้ไม่ทั่วถึง และสุรพล พยอมแย้ม (2541, หน้า 98-99) ได้กล่าวถึงการให้เพื่อนช่วยสอนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน โดยให้ระยะเวลาเท่าเดิม ช่วยสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมกรเรียนของเพื่อนได้มากขึ้น นักเรียนที่ช่วยสอนสามารถรู้ปัญหาต่างๆ ในการเรียนการสอนอย่างชัดเจนสามารถแก้ปัญหาที่ครูมองข้ามได้ และจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่มทดลองสูงกว่าในกลุ่มควบคุม สอดรับกับ สุคนธ์ สินธพานนท์, และคนอื่นๆ (2545, หน้า 31-33) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการสอนโดยให้นักเรียนรวมกลุ่มกันเพื่อการทำงาน หรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งพัฒนานักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำให้ได้รับประโยชน์จากนักเรียนที่เก่งหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อาจจะเป็นนักเรียนวัยเดียวกันหรือชั้นเดียวกัน และเดวิดสัน (Davidson, 1974, pp.101-106) กล่าวว่า การให้นักเรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มหรือคณะ ถ้านักเรียนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ได้เรียนมาให้เพื่อนๆ ของเขาฟังได้ด้วยภาษาของตนเองและในแบบของเขาเองแล้วจะทำให้เขาเข้าใจแจ่มแจ้งในความรู้ทั้งหมด ทั้งนี้เพราะการพูดหรืออธิบายเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะทำให้ผู้พูดเข้าใจในมโนคติของเรื่องนั้นๆ คืออะไร และวัยของผู้เรียนและผู้สอนใกล้เคียงกัน ทำให้ผู้เรียนกล้าซักถามปัญหาที่ตนเองมีปัญหายุ่ง ทำให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาแน่นมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรี มั่นใจจริง (2549, หน้า บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ และทัศนีย์ สนธิ (2550, หน้า บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง เศษส่วน เจตคติต่อการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้เทคนิค

กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนตามคู่มือครูของ สสวท. พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครูของ สสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจึงมีความเหมาะสมกับวิชาเขียนแบบนักเรียนสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. จากผลการวิจัยพบว่า ทักษะการเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริก และภาพออบลิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และทักษะการเขียนแบบของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่าเฉลี่ยที่ 4.19 สูงกว่าทักษะการเขียนแบบของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบปกติมีค่าเฉลี่ยที่ 3.63 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความแตกต่างทางสติปัญญาและความสามารถในการปฏิบัติงานของนักเรียน ฝึกให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกัน และเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้จากเพื่อน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น นักเรียนที่เรียนอ่อนจะได้ประโยชน์อย่างมากจากเพื่อนที่เรียนเก่ง ซึ่งจะมีเวลามากกว่าครู ช่วยสอน ชี้แนะในสิ่งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ ปฏิบัติไม่ได้ จับมือช่วยสอนการใช้เครื่องมือในการเขียนแบบ อธิบาย สาธิต กระตุ้น ให้กำลังใจ และนำไปฝึกปฏิบัตินอกเวลาเรียนอย่างใกล้ชิดแบบตัวต่อตัว ทำให้เกิดความเข้าใจในการปฏิบัติได้อย่างละเอียดชัดเจน เกิดการเรียนรู้และปฏิบัติได้ด้วยตนเอง จนสามารถพัฒนาทักษะได้ดี ดังที่ ปราโมทย์ จันทรเรือง (2552, หน้า 14) กล่าวว่าการจัดการเรียนการสอนที่ดีนั้น ต้องถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด ได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ฝึกให้ผู้เรียนคิด ได้ปฏิบัติจริง และรู้จักแก้ปัญหา มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน จะสามารถสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ความต้องการ ความถนัด และความสามารถของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง สอดคล้องกับ สีวาไสล้ม (Sivasailam, 1973, pp.10-15) ได้กล่าวถึงผลดีของการให้นักเรียนสอนกันเองว่า ผลเกิดขึ้นในด้านบวกกับนักเรียนผู้ได้รับการสอนจากเพื่อนเกิดขึ้นอย่างแน่ชัด ทั้งนี้เนื่องจากเขาได้รับความสนใจพิเศษจากนักเรียนผู้สอน เพราะทั้งสองฝ่ายใช้ภาษาพูดในระดับเดียวกัน ย่อมก่อให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้นและลักษณะของปัญหาล้ำคลึงกับปัญหาที่เขาได้ประสบมาด้วยตัวของเขาเอง ทั้งสองฝ่ายจะรู้สึกเป็นอิสระในการซักถามปัญหาต่างๆ ทางการเรียนโดยไม่ต้องเกรงว่าเป็นที่น่าตลกขบขันของใครๆ และการให้เพื่อนช่วยสอนไม่มีผู้ใดเสียประโยชน์เลย และจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าทักษะการเขียนแบบของนักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่มทดลองสูงกว่าในกลุ่มควบคุม สอดคล้องกับ โอเลย์ (Oley, 1992, pp.78-81) ได้ศึกษาการให้เพื่อนช่วยสอนและความเชื่อมั่นในเพื่อนช่วยสอนต่อคุณภาพการเขียนของนักศึกษาในสาขาจิตวิทยาพื้นฐาน ในมหาวิทยาลัยเปิด แอดมิชชัน พบว่าการให้เพื่อนช่วยสอนและความเชื่อมั่นในเพื่อนช่วยสอนสามารถส่งเสริมคุณภาพการเขียนของนักศึกษาได้ การศึกษาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่านักศึกษาที่ต้องการความช่วยเหลือมีระดับผลการเรียนดีขึ้น สอดคล้องกับ สมชาย ม่วงลอง (2547, หน้า บทคัดย่อ) ศึกษา

การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาพระพุทธศาสนา เรื่อง วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับวิธีสอนแบบปกติ พบว่าทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนจึงมีความเหมาะสม กับธรรมชาติวิชาเขียนแบบซึ่งเน้นการปฏิบัติ นักเรียนสามารถช่วยเหลือและแนะนำกัน ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนแบบ

3. จากผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ เรื่อง การเขียนภาพไอโซเมตริก และภาพออบลิก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สูงกว่าแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเจตคติ ต่อการเรียนเขียนแบบของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่าเฉลี่ยที่ 4.21 สูงกว่า เจตคติต่อการเรียนเขียนแบบของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ มีค่าเฉลี่ยที่ 3.75 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการจัดให้นักเรียนที่เรียนเก่ง ช่วยสอนนักเรียนที่อ่อนแบบตัวต่อตัว นักเรียนที่เรียนเก่งเกิดความภาคภูมิใจรู้สึกว่าตัวเอง มีคุณค่าที่ได้ทำประโยชน์คือสอนเพื่อนให้ได้รับความรู้และปฏิบัติงานได้ นักเรียนที่เรียนอ่อน ก็ไม่วิตกกังวลกับการเรียน ไม่มีความรู้สึกในข้อบกพร่องของตนเอง เกิดกำลังใจเพราะได้รับการช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่จากเพื่อนด้วยความจริงใจ จนทำให้ตัวเองเกิดความเข้าใจและสามารถ ปฏิบัติการเขียนแบบได้ดี ทำให้บรรยากาศในการเรียนรู้เป็นกันเอง เกิดความเห็นอกเห็นใจ ซึ่งกันและกัน เกิดความชื่นชอบต่อการเรียน จึงทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน สามารถเรียนรู้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ และจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าเจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ ของนักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่มทดลองสูงกว่าในกลุ่มควบคุม ดังที่ เคลเลอร์ (Keller, 1968, pp.78-79) ได้กล่าวถึงผลดีของการให้นักเรียนสอนกันเองว่า ช่วยเปลี่ยนแปลงทัศนคติในทางที่ดี ต่อวิชาที่เรียนและการทำข้อสอบของนักเรียน ทั้งนี้จากความสัมพันธ์ของนักเรียนสองคน ในด้านวิชาการในช่วงเวลาหนึ่ง จะช่วยให้พฤติกรรมบางอย่าง เช่น ความเบื่อหน่าย การมองโลก ในแง่ร้ายหรือทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ตลอดจนความผิดปกติในด้านอื่นๆ จะน้อยลง ทั้งนี้เป็นผลมาจากการให้ความสนใจพิเศษ การให้การยอมรับและกระตุ้นแก่เขาช่วยให้เขาเห็นคุณค่าในตนเอง สอดคล้องกับ สุรพล เสียงเพราะ (2548, หน้า บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแผนกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนวิชาคณิตศาสตร์ บทที่ 13 เรื่อง บทประยุกต์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และนงเยาว์ ศรีประตุ (2546, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาพย่น 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่านักเรียน มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้ สมชาย ม่วงลอง (2547, หน้า 20) ได้สรุปว่าวิธีการให้นักเรียนช่วยสอนเพื่อนช่วยแก้ปัญหาได้ระดับมัธยมไม่สนใจต่อการเรียน เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนให้มีความรับผิดชอบมากขึ้น ผลที่ได้คือนักเรียนผู้สอน

และนักเรียนผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ขึ้นชอบกับระบบการสอนแบบนี้และสามารถนำไปใช้ได้กับหลายๆ กลุ่มวิชา ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยส่งเสริมเจตคติต่อการเรียนวิชาเขียนแบบ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเหมาะสมกับวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยีที่เน้นการปฏิบัติ แต่ครูจะต้องวางแผนจัดกลุ่ม แนะนำนักเรียนให้เข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง และจัดเตรียมสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้พร้อม

1.2 การจัดกลุ่ม ควรให้นักเรียนได้เรียนรู้คู่กันตลอดเนื้อหาที่ใช้เรียน เพราะจะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีต่อกัน เกิดความเอื้ออาทรต่อกัน ทำให้เกิดความพยายามช่วยเหลือกันในการฝึกปฏิบัติงาน

1.3 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ไม่ควรยากเกินไป เพราะนักเรียนผู้สอนอาจจะเข้าใจได้ไม่ดี ทำให้ไม่สามารถอธิบายให้เพื่อนฟังได้อย่างชัดเจน

1.4 การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้ในวิชากลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ควรกำหนดอัตราส่วนนักเรียนผู้สอนกับผู้เรียนให้เหมาะสม เพื่อการจัดการเรียนรู้จะได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้อื่นๆ เช่น การจัดการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต เป็นต้น

2.2 ควรทำการวิจัยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ

2.3 ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้กับระดับชั้นอื่นๆ เช่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 เนื่องจากพฤติกรรมของนักเรียนเปลี่ยนไปตามวัย

2.4 การทดลองจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ควรใช้เวลาดทดลองให้ครบภาคเรียน หรือปีการศึกษา เพื่อจะได้ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด